

"กรณีศึกษา"

เบียดบังเงินโครงการส่งเสริมและสนับสนุน การมีงานทำของนักเรียนนักศึกษา

ผู้อำนวยการโรงเรียน ก.

มีหน้าที่รับผิดชอบในการควบคุม กำกับดูแลบุคลากร
ทางการศึกษา การเงิน พัสดุ สถานที่และทรัพย์สินอื่นๆ
ของโรงเรียนให้เป็นไปตามระเบียบ และข้อบังคับของทางราชการ

โรงเรียน ก.

ได้รับเงินตามโครงการส่งเสริมและสนับสนุนการมีงานทำของนักเรียน
ให้มีรายได้ระหว่างเรียนของกระทรวงศึกษาธิการ จำนวน 321,000 บาท
เบิกจ่ายเงิน จำนวน 40,000 บาท เป็น

- ค่าทำงานให้แก่นักเรียน จำนวน 37,850 บาท
- ค่าซื้ออุปกรณ์ทำความสะอาด จำนวน 2,150 บาท

"คงเหลือเงินอยู่ในความครอบครองของจำเลย จำนวน 281,000 บาท"

จำเลยได้เบียดบังเอาเงินจำนวนดังกล่าวไปเป็นของตนเองหรือเป็นของผู้อื่นโดยทุจริต
พิพากษาว่า จำเลยมีความผิดตามประมวลกฎหมายอาญา

มาตรา 147 จำคุก 5 ปี

ให้จำเลยคืนเงินจำนวน 281,000 บาท ให้สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษา กระทรวงศึกษาธิการ

*คำพิพากษาอุทธรณ์แผนกคดีทุจริตและประพฤติมิชอบ
คดีหมายเลขดำที่ อท 483/2563 คดีหมายเลขแดงที่ 4445/2564

“กรณีศึกษา”

เบียดบังเงินอาหารกลางวัน
ของโรงเรียนไปเป็นประโยชน์ส่วนตัว

1

ผู้อำนวยการโรงเรียน บ.

ได้รับคำสั่งให้เป็นคณะกรรมการเบิกถอนเงิน
เพื่อนำมาจ่ายค่าอาหารกลางวันของโรงเรียน
และนำมาดำเนินการจัดซื้อจัดจ้าง

2

อาศัยตำแหน่งหน้าที่เบียดบังเงิน

โครงการอาหารกลางวันของโรงเรียนไปเป็นของตนโดยทุจริต
รวมจำนวน **904,060.18 บาท** เป็นการกระทำที่ขาดคุณธรรม
จริยธรรมและไม่เกรงกลัวต่อกฎหมายก่อให้เกิดความเสียหาย
แก่ราชการพทุติการณัแห่งคตินับว่าเป็นเรื่องร้ายแรง

3

จำเลยมีความผิดตามประมวลกฎหมายอาญา

มาตรา 147 ลงโทษจำคุก 50 ปี

และให้คืนเงินที่ได้เบียดบังไปให้แก่โรงเรียน บ.

สำนักงาน ป.ป.ช.

เรียกรับเงิน

จากบริษัทที่เป็นคู่สัญญาจ้าง

1

นาย ก. ได้รับแต่งตั้งให้เป็นนายช่างโครงการจ้างเหมาก่อสร้างสะพานข้ามทางรถไฟ มีหน้าที่ควบคุม ตรวจสอบ แนะนำและเร่งรัดการปฏิบัติงานก่อสร้างของผู้รับจ้างให้เป็นไปตามรูปแบบสัญญาจ้าง

2

แต่ได้ใช้อำนาจในตำแหน่งหน้าที่เรียกรับเงินจากบริษัทที่เป็นคู่สัญญาเป็นรายเดือนจนกว่าจะแล้วเสร็จ โดยอ้างว่าเป็นค่าใช้จ่ายในการปฏิบัติหน้าที่ควบคุมตรวจสอบการทำงานก่อสร้าง ซึ่งเกินกว่าที่กำหนดไว้ในสัญญาจ้าง

3

โดยขมู่ว่าถ้าไม่ยินยอมจะต้องขาดทุนและถูกปรับ เป็นเหตุให้บริษัทดังกล่าวต้องจ่ายเงินเนื่องจากเกรงกลัวว่านาย ก. จะใช้อำนาจหน้าที่กลั่นแกล้งทำให้จบล่าช้า

4

การกระทำของนาย ก. เป็นการใช้อำนาจในตำแหน่งโดย มิชอบ ข่มขู่หรือจู่โจมเพื่อให้บุคคลใดมอบหรือหามาให้ซึ่งทรัพย์สินหรือประโยชน์อื่นใดแก่ตนเองหรือผู้อื่น ปฏิบัติหน้าที่โดยมิชอบเพื่อให้เกิดความเสียหายแก่ผู้หนึ่งผู้ใด และเป็นการปฏิบัติหน้าที่โดยทุจริต

มติคณะกรรมการ ป.ป.ช.

การกระทำของนาย ก. เป็นความผิดวินัยอย่างร้ายแรงตามพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. 2535 มาตรา 82 วรรคสาม และเป็นความผิดทางอาญา ตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 148 มาตรา 157

ไม่ดำเนินการติดตามผลการดำเนินการตามกฎหมาย กับบริษัทที่ส่งมอบรถไม่ตรงตามที่กำหนดในสัญญา

สำนักงาน ป.ป.ช.

1

กรมโยธาธิการและผังเมืองได้ทำสัญญาซื้อขายรถตรวจรอบไฟฟ้าและหาทิวทัศน์ขนาดเล็กจำนวน 1 คัน กับบริษัท ข. โดยสัญญาเป็นรถโฟล์คตัว รุ่นคาร์ราเวล

2

บริษัทดังกล่าวได้ทำการส่งมอบและกรมโยธาธิการและผังเมืองได้ทำการตรวจรับ ต่อมาบริษัทร้องเรียนว่าการตรวจรับดังกล่าวมีพฤติกรรมส่อไปในทางมิชอบ

3

นาย ก. อธิบดีกรมโยธาธิการและผังเมือง ในขณะนั้น มีคำสั่งแต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวนข้อเท็จจริง

4

พบว่า บริษัท ข. ได้นำรถโฟล์คตัว คนละรุ่นที่มีคุณสมบัติและราคาต่ำกว่าไปดัดแปลงให้เหมือนกับรุ่นที่กำหนดในสัญญา แล้วส่งมอบให้โดยมีเจตนาฉ้อโกง

5

ทำให้คณะกรรมการตรวจรับเชื้อ โดยบริษัทผู้ใจว่ารถที่ส่งมอบถูกต้องตามสัญญา จึงตรวจรับรถคันดังกล่าว

6

ซึ่งกรมโยธาธิการและผังเมืองสามารถเรียกค่าเสียหายจากการส่งมอบของผิดสัญญาได้ จากนั้นนาย ก. ได้มีคำสั่งสั่งการให้นาย ข. หัวหน้าฝ่ายนิติการพิจารณาการดำเนินการทางกฎหมายกับบริษัท ข.

7

แต่นาย ข. ก็ได้ดำเนินการใด ๆ กับบริษัท ข. และนาย ก. ก็ได้ติดตามผลการดำเนินการตามที่ตนเองสั่งการแต่อย่างใด

8

การกระทำของนาย ก. และนาย ข. จึงเป็นการไม่ตั้งใจปฏิบัติหน้าที่ราชการให้เกิดผลดีหรือความก้าวหน้าแก่ราชการ และไม่ปฏิบัติหน้าที่ราชการด้วยความซื่อสัตย์ เอาใจใส่ระมัดระวังรักษาผลประโยชน์ของทางราชการ และไม่ปฏิบัติหน้าที่ราชการให้เป็นไปตามกฎหมาย

มติคณะกรรมการ ป.ป.ช.

การกระทำของนาย ก. และนาย ข. เป็นความผิดทางวินัยตามพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. 2535 มาตรา 83 มาตรา 84 วรรคหนึ่ง และมาตรา 85 วรรคหนึ่ง

สำนักงาน ป.ป.ช.

เรียกเก็บเงินจากผู้รับจ้าง

เพื่อเป็นค่าตอบแทนในการเบิกจ่ายเงินค่าจ้าง

01
องค์การบริหารส่วนตำบล A ได้ทำสัญญาจ้างห้างหุ้นส่วนจำกัดแห่งหนึ่ง ดำเนินการขุดลอกอ่างเก็บน้ำในพื้นที่รับผิดชอบ

02
แต่ปรากฏว่าขณะทำการขุดลอก เกิดฝนตกอย่างหนัก ทำให้คันดินที่กั้นน้ำพังทลายน้ำไหลทะลักเข้าพื้นที่ขุดลอก ทำให้ไม่สามารถทำการขุดลอกได้อีก

03
ผู้รับจ้างจึงขอส่งมอบงานและขอเบิกเงินค่าจ้างตามปริมาณงานที่ทำได้จริง

04
คณะกรรมการตรวจการจ้างได้พิจารณาแล้วเห็นว่า เกิดจากเหตุสุดวิสัย จึงเห็นชอบตามที่ผู้รับจ้างร้องขอ

05
ซึ่งนาย ก. เมื่อครั้งดำรงตำแหน่งนายกองค์การบริหารส่วนตำบล A ได้พิจารณาเห็นชอบและร่วมลงนามทำบันทึกต่อท้ายสัญญาจ้าง รวมทั้งพิจารณาอนุมัติให้เบิกจ่ายค่าจ้างแก่ผู้รับจ้างตามปริมาณงานที่ทำจริง

06
แต่ในการจัดทำเช็คเพื่อเบิกจ่ายเงินค่าจ้างให้แก่ผู้รับจ้าง ได้เสนอให้นาย ก. ลงนาม แต่นาย ก. กลับไม่ลงนาม และเรียกร้องเงินจำนวนหนึ่งจากผู้รับจ้างเพื่อแลกเปลี่ยนกับการลงนามในเช็ค

07
ผู้รับจ้างจึงได้ร้องทุกข์กับตำรวจภูธรแห่งหนึ่ง และมีการวางแผนให้เจ้าหน้าที่ตำรวจเข้าจับกุมนาย ก. ขณะรับเงินจากผู้รับจ้าง ณ ห้องทำงานของนาย ก.

มติคณะกรรมการ ป.ป.ช.

กรณีการกระทำของ นาย ก. มีมูลเป็นความผิดทางอาญา ตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 148 และมาตรา 157 ประกอบมาตรา 90

เรียกรับเงิน เพื่อแลกกับการช่วยเหลือ ในการสอบเข้ารับราชการ

สำนักงาน ป.ป.ช.

1
องค์การบริหารส่วนตำบล
โดยนาย ก. นายกองค์การ
บริหารส่วนตำบล
ได้ออกประกาศรับสมัคร
สอบแข่งขันพนักงาน
ส่วนตำบล 12 ตำแหน่ง

2
และได้ขอรับการสนับสนุน
บุคลากรจากองค์กรปกครอง
ส่วนท้องถิ่นและข้าราชการใน
จังหวัดเพื่อกำหนดที่เป็นคณะ
กรรมการดำเนินการสอบ
ตรวจสอบข้อสอบ

3
ซึ่งนาย ก. ได้เปิดห้องพัก
โรงแรมจำนวน 2 ห้อง เพื่อใช้
เป็นที่พักหรือสถานที่รับแขก
เพื่อติดต่อการเรียกรับสินบน
ในการช่วยเหลือให้ผู้สมัคร
สอบแข่งขันสอบข้อเขียนผ่าน
และเป็นสถานที่สำหรับแก้ไข
กระดาษคำตอบ

4
โดยรวมมือกับกรรมการ
ดำเนินการสอบและเจ้าหน้าที่
ตรวจสอบข้อสอบบางรายลักลอบ
นำกระดาษคำตอบออกมา
แก้ไข

5
ต่อมาจังหวัดได้มีคำสั่ง
แต่งตั้งคณะกรรมการ
สอบข้อเท็จจริง เนื่องจาก
มีการร้องเรียนว่ามี
การทุจริตเรียกรับเงิน

6
และจากการรายงานพบว่า
มีการแก้ไขกระดาษคำตอบ
เฉพาะผู้ที่สอบผ่านข้อเขียน
และมีร่องรอยการแก้ไข
กระดาษคำตอบจำนวนมาก

7
ทั้งนี้ผู้ว่าราชการจังหวัด
ได้สั่งการไปยังนายอำเภอ
ในฐานะผู้กำกับดูแลแจ้ง
ให้องค์การบริหารส่วนตำบล
ยกเลิกการขึ้นบัญชีการสอบ
แข่งขันได้

8
พร้อมกับให้แจ้งความ
ร้องทุกข์กล่าวโทษ
ต่อนักงานสอบสวน แต่ทาง
องค์การบริหารส่วนตำบล
ไม่ได้ดำเนินการดังกล่าว
แต่อย่างใด

มติคณะกรรมการ ป.ป.ช.

การกระทำของนาย ก. และคณะกรรมการดำเนินการสอบ ตรวจสอบข้อสอบ เป็นความผิดทางวินัย
อย่างร้ายแรงและหรือเป็นความผิดทางอาญาตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 149, 157,
161, 264, 265 และ 268 ประกอบมาตรา 83 และมาตรา 86 แล้วแต่กรณี

กรณีศึกษา

สำนักงาน ป.ป.ช.

เจ้าพนักงานปลอมเอกสารทะเบียนการหย่า

นาย ช. ในฐานะปลัดอำเภอ ก. รักษาการแทนนายอำเภอ ก. ทำหน้าที่นายทะเบียนอำเภอ ก.

ได้ดำเนินการจดทะเบียนหย่าให้นาง ส. โดยที่คู่สมรสของนาง ส. **มิได้**เดินทางมาจดทะเบียนหย่าที่สำนักทะเบียนอำเภอ ก. แต่อย่างใด

นาย ช. ได้สั่งการให้นาย ส. สมาชิกกองอาสารักษาดินแดนอำเภอ ก. ช่วยงานบัตรประจำตัวประชาชน สำนักทะเบียนอำเภอกระสัง ทำการเขียนทะเบียนการหย่า (คร.6) ตามร่างบันทึกที่ผู้ถูกกล่าวหาให้เขียนลงในทะเบียนซึ่งมีข้อความว่าบุคคลทั้งสองฝ่ายสมัครใจหย่าขาดจากกัน

และ**ยินยอม**ให้บุตรทั้งสองคนอยู่ในความปกครองของนาง ส. และเรื่องทรัพย์สินคู่หย่าทั้งสองฝ่ายไม่ประสงค์จะให้นายทะเบียนบันทึกไว้ แต่อย่างใด โดยสั่งการให้บุคคล 2 ราย ลงลายมือชื่อในฐานะพยานในทะเบียนการหย่าดังกล่าว และ**ลงลายมือชื่อ**ของนาย ช. ในฐานะนายทะเบียนในทะเบียนการหย่า (คร.6)

FAKE

ซึ่งผลการตรวจพิสูจน์ตัวอย่างลายมือชื่อของคู่สมรสอีกฝ่ายในทะเบียนการหย่า (คร.6) จากกองพิสูจน์หลักฐาน สำนักงานวิทยาการตำรวจ สำนักงานตำรวจแห่งชาติ มีความเห็นว่าลายมือชื่อดังกล่าว มีคุณสมบัติของการเขียน รูปลักษณะของตัวอักษร**แตกต่างกัน** จึงพึงได้ว่าลายมือชื่อในทะเบียนการหย่า (คร.6) เป็น**ลายมือชื่อปลอม** และเมื่อข้อเท็จจริงปรากฏว่า**ผู้นาย ช.** เป็นผู้รับจดทะเบียนการหย่า จึงเป็นผู้กระทำการปลอมหรือเป็นตัวการในการปลอมลายมือชื่อดังกล่าว

เนื่องจากในการจดทะเบียนการหย่าจะต้องยื่นเอกสารหลักฐานประกอบคำร้องขอจดทะเบียนการหย่า เช่น บัตรประจำตัวประชาชน ทะเบียนบ้าน และใบสำคัญการสมรส เป็นต้น โดย**นาย ช.** ในฐานะนายทะเบียนยอมมีหน้าที่ชี้แจงผลการจดทะเบียนการหย่าให้คู่หย่าทราบ และคู่หย่าต้องลงลายมือชื่อในทะเบียนการหย่าต่อหน้านายทะเบียน จึงย่อมรู้ข้อเท็จจริงว่าบุคคลซึ่งปรากฏต่อหน้าตนเพื่อขอจดทะเบียนการหย่านั้นเป็นคู่สมรสที่ต้องการจดทะเบียนการหย่าจริงหรือไม่ **แต่ยังคงดำเนินการจดทะเบียนการหย่าให้นาง ส. ไปโดยมิชอบ**

มติคณะกรรมการ ป.ป.ช.

การกระทำของนาย ช.เป็นความผิดทางวินัยอย่างร้ายแรงตามพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. 2535 **มาตรา 82 วรรคสาม** และเป็นความผิดอาญาตามประมวลกฎหมายอาญา **มาตรา 157 และมาตรา 161 ประกอบมาตรา 96**

คดีกรณีศึกษา

เรียกรับเงินในการออกใบรับรอง ปลอดศัตรูพืชจากผู้ประกอบการ

1

จำเลยดำรงตำแหน่งเจ้าหน้าที่บริหารงานทั่วไป 6
ทำหน้าที่หัวหน้าด่านตรวจพืชท่าเรือ ก. มีหน้าที่ตรวจสินค้า
และลงนามในใบรับรองปลอดศัตรูพืชให้แก่บริษัทหรือผู้ประกอบการ
ที่จะส่งสินค้าเกษตรออกนอกประเทศ

2

ในการออกใบรับรองปลอดศัตรูพืชและต้องชำระค่าธรรมเนียม
และค่าตรวจสอบศัตรูพืชใน
ระหว่างเดือนมีนาคม 2548 ถึงวันที่ 19 กรกฎาคม 2549

3

ได้**เรียกรับเงิน**จากนาง น. ผู้จัดการบริษัท จ.
ที่ยื่นคำขอใบรับรองปลอดศัตรูพืช จำนวน 182 ฉบับ จำนวน 8 ครั้ง
รวมเป็นเงิน **1,236,650** บาท
ซึ่งได้เสียเป็นค่าธรรมเนียม 9,100 บาท และค่าป่วยการ 10,920 บาท
รวมเป็นเงิน 20,020 บาท เท่านั้น จึงมีเงินที่เป็นส่วนต่าง 1,216,630 บาท

4

การกระทำของจำเลยจึงเป็นการ
รับทรัพย์สินหรือประโยชน์อื่นใดสำหรับตนเองโดยมิชอบ
เพื่อออกใบรับรองปลอดศัตรูพืชให้แก่บริษัท จ.
ศาล พิพากษาว่า จำเลยมีความผิดตามประมวลกฎหมายอาญา
มาตรา 149 จำคุก 5 ปี

มาตรา 149

ผู้ใดเป็นเจ้าพนักงาน สมาชิกสภานิติบัญญัติแห่งรัฐ สมาชิกสภาจังหวัด หรือสมาชิก
สภาเทศบาล เรียก รับ หรือยอมจะรับทรัพย์สินหรือประโยชน์อื่นใดสำหรับตนเองหรือ
ผู้อื่นโดยมิชอบเพื่อกระทำการหรือไม่กระทำการอย่างใดในตำแหน่ง ไม่ว่าการนั้นจะชอบ
หรือมิชอบด้วยหน้าที่ ต้องระวางโทษจำคุกตั้งแต่ห้าปีถึงยี่สิบปี หรือจำคุกตลอดชีวิต
และปรับตั้งแต่หนึ่งแสนบาทถึงสี่แสนบาท หรือประหารชีวิต

คดีกรณีศึกษา

“การเรียก**รับเงิน** เพื่อช่วยเหลือในการดำเนินคดี”

สำนักงาน ป.ป.ช.

ซึ่งเป็นคดีที่คณะกรรมการ ป.ป.ช. ได้ชี้มูลความผิด แล้วส่งอัยการสูงสุดฟ้องต่อศาล ซึ่งคดีถึงที่สุดเรียบร้อยแล้ว

จำเลย

ดำรงตำแหน่งอัยการ

จำเลยดำรงตำแหน่งอัยการจังหวัดประจำกรม เป็นเจ้าพนักงานผู้มีหน้าที่ในการดำเนินคดีและฟ้องผู้ต้องหา ต่อศาลจังหวัดรวมถึงมีอำนาจหน้าที่ให้ความเห็นสั่งฟ้อง หรือสั่งไม่ฟ้องในฐานะพนักงานอัยการเจ้าของสำนวน

นาง ส.
ภรรยา นาย ก.

จำเลยได้เรียก รับหรือยอมจะรับเงิน จำนวน 100,000 บาท จากนาง ส. เพื่อช่วยเหลือ นาย ก. สามีไม่ให้ถูกลงโทษจำคุก

“ช่วยเหลือ”

นาย ก.
สามีนาง ส.

นาย ก. สามีนาง ส. ไม่ถูกลงโทษจำคุกในคดี ข้อหาเมียสาปติดประเภท 1 (เมกแอมเฟตามีน) ไว้ในครอบครองเพื่อจำหน่าย

คณะกรรมการ ป.ป.ช. ส่งอัยการสูงสุดฟ้องต่อศาล

ศาลพิพากษาว่าจำเลยมีความผิด

ตามประมวลกฎหมายอาญา **มาตรา 201**

จำคุก 5 ปี มีเหตุบรรเทาโทษ คงจำคุก 3 ปี 4 เดือน

มาตรา 201

ผู้ใดเป็นเจ้าพนักงานในตำแหน่งตุลาการ พนักงานอัยการ ผู้ว่าคดี หรือพนักงานสอบสวน เรียก รับ หรือยอมจะรับทรัพย์สินหรือประโยชน์อื่นใดสำหรับตนเองหรือผู้อื่นโดยมิชอบ เพื่อกระทำการหรือไม่กระทำการอย่างใดในตำแหน่ง ไม่ว่าการนั้นจะชอบหรือมิชอบด้วยหน้าที่ ต้องระวางโทษจำคุกตั้งแต่ห้าปีถึงยี่สิบปี หรือจำคุกตลอดชีวิตและปรับตั้งแต่หนึ่งแสนบาทถึงสี่แสนบาท หรือประหารชีวิต

กรณีศึกษา

สำนักงาน ป.ป.ช.

อนุมัติให้เบิกจ่ายเงินค่าจ้าง โครงการก่อสร้างลานกีฬาอเนกประสงค์

ทั้งที่ยังก่อสร้างไม่แล้วเสร็จ และไม่มีการตรวจรับ*

องค์การบริหารส่วนตำบล ก.

สัญญาจ้าง
ก่อสร้างลานกีฬา

ค่าจ้าง
498,500บาท

เจ้าหน้าที่การเงินและการบัญชี

2

กำหนดส่งมอบงาน
ภายในวันที่ 31 ต.ค 49

สำเร็จเพียง70%
ในสัญญาต้องเสร็จ100%

นาย ก.
ผู้รับจ้าง

แจ้งว่าเนื่องจาก
งานเสร็จเพียง70%
ไม่สามารถเบิกจ่ายได้

ลงนามสั่งจ่ายเช็คทั้งที่รู้งานยังไม่เสร็จ
และผิดระเบียบ

ร่วมมือกัน

จำนวนที่2
นายก อบต. ผู้อนุมัติฎีกา

จำนวนที่1
หัวหน้าหน่วยงานคลัง และปลัด อบต.

จำนวนที่3
หน้าที่ตรวจสอบฎีกาเบิกเงิน

ศาลอุทธรณ์พิเคราะห์เห็นว่า

จำเลยทั้งสามมีอำนาจหน้าที่เกี่ยวข้องกับการเก็บรักษาเงิน จัดการและเบิกถอนเงินฝากธนาคาร กลับอาศัยโอกาส
ที่มีอำนาจและหน้าที่และได้รับความไว้วางใจร่วมกันกระทำความผิดละเมิด อันแสดงถึงความไม่ซื่อสัตย์สุจริตและ
เห็นแก่ประโยชน์ส่วนตนโดยไม่เคารพยำเกรงต่อกฎหมาย

***พิพากษาว่า จำเลยทั้งสามมีความผิดตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 151
ประกอบประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 83 จำคุกคนละ 5 ปี**

กรณีศึกษา

เสนอโครงการเข้าร่างข้อบัญญัติงบประมาณรายจ่ายประจำปี
ซึ่งเป็นประโยชน์แก่สมาชิกสภาองค์การบริหารส่วนตำบล**เพียงรายเดียว**

สำนักงาน ป.ป.ช.

กรณีศึกษา

นายกเทศมนตรีแห่งหนึ่ง

นำรถส่วนกลางไปใช้ประโยชน์ส่วนตัว

1 นายกเทศมนตรี ก.

เป็นผู้มีอำนาจสั่งใช้รถส่วนกลางตามระเบียบกระทรวงมหาดไทยว่าด้วยการใช้และรักษารถยนต์ขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น พ.ศ. 2548

2 สั่งการด้วยวาจา

ให้นาย อ. ขับรถบรรทุก 6 ล้อ รถส่วนกลางให้ไปบรรทุกเศษไม้และกิ่งไม้ใน**หมู่บ้านจัดสรร**แห่งหนึ่งเพื่อขนไปทิ้งในที่สาธารณะ

3 หมู่บ้านจัดสรร

ผู้สาวของ**นายกเทศมนตรี ก.** เป็นผู้จัดการ และเป็นพื้นที่ส่วนบุคคลมีใช้พื้นที่สาธารณะ และอยู่นอกเขตพื้นที่รับผิดชอบของเทศบาลเมือง ก.

4 ต่อมาสั่งการให้นาย อ.

นำรถบรรทุกส่วนกลางดังกล่าวไปบรรทุกทรายบริเวณพื้นที่สาธารณะด้านหลังสำนักงานเทศบาล ข. และสั่งให้นำรถบรรทุกส่วนกลางคันดังกล่าวไปบรรทุกประตูลิเก ซึ่งเป็นไปเพื่อประโยชน์ส่วนตัวของ

มีความผิดตามประมวลกฎหมายอาญา

มาตรา 151 (เดิม)
จำคุก 9 ปี 12 เดือน

ศาลพิพากษาว่า จำเลยมีความผิดตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 151(เดิม) และมาตรา 157 (เดิม) กระบี่เดียวผิดต่อกฎหมายหลายบท ให้ลงโทษหนักที่สุด ฐานใช้อำนาจในตำแหน่ง โดยทุจริต รวมจำคุก 9 ปี 12 เดือน

*คำพิพากษาศาลคดีทุจริตและประพฤติมิชอบภาค 8
คดีหมายเลขดำที่ อท. 72/2562 คดีหมายเลขแดงที่ อท. 36/2563